

[Ole Bjørn Kraft.]

særlig understreger de mindre stater, som vi er nærmest knyttet til, Holland, Belgien, Luxembourg og Norge, tiltrådt denne overenskomst og vedtaget den lovgivning, som er en konsekvens deraf. Der vil ikke være nogen som helst rimelig grund til, at ikke også vi skulle gøre det, og jeg kan derfor anbefale lovforslaget og tilsige min gruppes medvirken til dets hurtige gennemførelse.

Johs. Christiansen: Den overenskomst, som danner grundlag for bestemmelserne i det foreliggende forslag, er i juni 1951 indgået mellem de lande, som har tilsluttet sig Den nordatlantiske Traktat. Den er altså nu næsten 4 år gammel. Når forslaget om at ratificere den imidlertid først er blevet forelagt nu, kunne denne omstændighed forsåvidt godt give anledning til det spørgsmål, om der foreligger nogen særlig grund til, at forslaget forelægges netop nu.

Overenskomsten drejer sig om retsstillingen for de NATO-styrker, som er eller måtte blive stationeret på andet lands territorium. Dens forelæggelse til ratifikation, efter at den har ligget fredeligt hen i vort udenrigsministerium siden sommeren 1951, kunne måske derfor indicere en formodning om, at spørgsmålet angående stationering af fremmede styrker i Danmark eventuelt stod overfor en ny vurdering. Personlig mener jeg ikke, der er grundlag for en sådan formodning — dette har jeg vist lov til at sige, så meget mere som den højtærede stats- og udenrigsminister i sin fremsættelse jo netop har understreget, at regeringens stilling til fredsstationering er uændret.

Såvidt jeg forstår, er det vel navnlig den i august 1952 optagne og af Atlantpagtmagterne underskrevne „Protokol om status for internationale militære hovedkvarterer oprettet i henhold til Den nordatlantiske Traktat“, der må betragtes som anledning til fremsættelsen af det foreliggende forslag, og som jo i hvert fald får sin særlige betydning for Danmarks vedkommende. I denne protokols artikel 2 står nemlig anført, at 1951-overenskomstens bestemmelser kommer til anvendelse også for sådanne personer, militære og civile samt disses pårørende, som opholder sig på andet lands territorium i forbindelse med udøvelsen af tjenstlige hverv

indenfor Den nordatlantiske Traktats virksomhedsområde.

Set under denne synsvinkel og vurderet alene ud fra den kendsgerning, at Danmark er medunderskriver af denne traktat, kan der intet principielt indvendes imod, at det pågældende personel med eventuelle pårørende får sin retsstilling i fremmed land klargjort. Dette gælder ikke alene med hensyn til, hvem der skal udøve kriminel og disciplinær jurisdiktion, men også med hensyn til forskellige andre forhold, f. eks. skadevoldelse på ejendom og materiel og i forbindelse hermed forekommende erstatningskrav, spørgsmålet om skattepligt, om erhvervelse af fast ejendom, om retten til at føre motorkøretøj, om told- og forbrugsafgiftsregler m. v. Om alt dette er det forsåvidt særdeles rimeligt, at der på forhånd fastsættes utvetydige retningslinier de kontraherende lande imellem.

Uanset de ret udførlige bemærkninger, som ledsager forslaget, kunne det dog formentlig være ønskeligt, om den højtærede stats- og udenrigsminister ville fremsætte en udtalelse til tydeliggørelse af stk. 3 i overenskomstens art. VII. Jeg tænker her specielt på bestemmelsen under punkt c, der handler om sådanne tilfælde, hvor der kan være tale om, at det land, der har fortrinsret, beslutter sig til ikke at udøve jurisdiktion ved begåede brud på overenskomstreglerne.

Det ville måske endvidere være ønskeligt, om ministeren kunne udtale sig nærmere om lovforslagets § 3, jfr. overenskomstens artikel VII, der, såvidt jeg forstår, kan have særlig betydning for den grønlandske befolkning. Bestemmelserne i § 3 synes jo at bemyndige de i Grønland stationerede amerikanske myndigheder til at foretage anholdelse også i sådanne tilfælde, hvor vedkommende ikke sigtes for et efter dansk eller grønlandsk ret strafbart forhold. Det, jeg gerne her vil have fuld klarhed over, er følgende: Skal den i konventionen fastsatte gensidige bistandspligt fortolkes således, at anholdelsesretten altid tilkommer afsenderlandets myndighed, også hvor det er en dansk statsborger, der har forset sig mod afsenderlandets lov og ret? Hvis svaret herpå er ja, og jeg må næsten formode, at det bliver et ja, ville det da ikke være rimeligt at søge bestemmelserne ændret, så